

Bayer Zsolt: A Szikra, Jámbor és a Mérce „er?szakmentessége” (1. rész)

2023 február 23. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása
Még nincs értékelve

Mérték

Nehéz id?k voltak, iszonyatosan nehéz id?k.

Mióta külföldr?l idejött (idehívott), er?szakos, megrothadt lelk? és agyú kommunisták, t?sgyökeres Lenin-fiúk találomra félholtra vertek békés járókel?ket Budapest utcáin, azóta Jámbor András (Szikra Mozgalom, Párbeszéd) és a Mérce névre keresztelt kommunista hecclap alig gy?zi hangoztatni mindenek felett álló er?szakmentességét. Ezek a gazemberek most gyávaságukban és ijedelmükben minden erejükkel igyekeznek eltávolítani maguktól azt a szellemet, amelyet ?k eresztettek ki a palackból.
„Kísértet járja be Európát. A kommunizmus kísértete.”

Valóban. Itt vannak megint. Hersegve ontanának s szívnának vért ismét – és már ontják is. Gyáván, sunyin, falkában, hátulról, sose szembe – mint mindig. Ok? Semmi. Illetve ez: „A nehéz id?k er?s embereket alkotnak. Az er?s emberek jó id?ket hoznak el. A jó id?k gyenge embereket alkotnak. A gyenge emberek nehéz id?ket hoznak el.”

A XX. század els? ötven évének iszonyatát a dédszüleink és a nagyszüleink élték át és túl. Nehéz id?k voltak, felfoghatatlanul nehéz id?k – ?k pedig er?s emberek, elképzelhetetlenül er?sek. Feln?tt fejjel gyakorta kérdezgettem kilencvenhét évet megélt nagyanyámat, hogy árulja el: miképpen lehetett kibírni két világháborút, kitelepítést, kuláklistát, nyilasokat, Rákosi-rendszert, ’56-ot, s mindeközben felnevelni négy gyermeket és ki tudja hirtelen, mennyi unokát. Szemmel láthatóan nem igazán értette, mit akarok tudni, mert mindig csak ennyit válaszolt: De hát kisfiam… Hát élni kellett…

Nehéz id?k voltak, iszonyatosan nehéz id?k. És élni kellett. És ?k éltek. S csatlakoztak hozzájuk a szüleink, akik utcára mentek ’56-ban, aztán elkezdték megint elölr?l, a semmib?l, a reménytelenség és megalázottság rettenetében, de beleálltak, és csinálták, vállalták, „alámerültek és kibekkelték ?ket”, boldogultak és megtanultak boldognak lenni, és vállaltak és felneveltek minket is. Nehéz id?k voltak, nagyon nehéz id?k.

Mi már Kádár bácsi cukrászdájában cseperedtünk fel. Hol volt már dédszüleink, nagyszüleink vagy szüleink életének nehézsége, iszonyata, borzalma, gyakori kilátástalansága – hol voltak már azok a nehéz id?k, s azok az er?s emberek? Inkább már csak mocsár volt, szürkeség, s gyakorta úgy t?nt, úgy is marad majd, örökkön-örökké. Karácsonyi sorbaállás banánért, narancsért, jó magaviselet esetén háromévenként kék útlevél, irány az NSZK, ötven DM hivatalosan, másik ötven feketén a zokniszárban, feneketlen hazudozások történelemórákon, virsliujjú, büdös szájú párttitkárok, sorkatonai szolgálat, három T, „reptér, lobog a szélben a szélzsák” – mert az akkor volt, bizony, nadrágszíjparcellák az M7-es mentén és a Balatonnál, épít?tábor, kukoricacímerezés – azért lássuk be, ez mégsem mérhet? Auschwitzhoz és Kolimához, Isonzóhoz, Limanowához és a Don-kanyarhoz, a H?ség Házából lett ÁVH-központhoz (nem kell összen?nie, ami összetartozik, mert igazából nem is válik szét soha), a szovjet tankok lánctalpaihoz és az égett emberhús szagához, a téeszesítéshez, az éhezéshez, a melaszhoz és a fekete vágáshoz.

Könnyültek az id?k. És feküdtünk hanyatt, csodálatos házibulik hajnalán, Wish You Were Here és Dark Side of the Moon: „Us and them / And after all we’re only ordinary men / Me And you / God only knows / It’s not what we would choose to do.”

De mi még akartunk valamit a könnyül? id?kben. Akartuk például, hogy „csak tíz év múlva ne ez a dal legyen”, s volt még el?ttünk példa, igazán nehéz id?k igazán er?s embereinek példája, akik elhozták nekünk a (meg)könnyebbül? id?ket.

De mi még akartunk valamit. S mi még tudtuk, kik vagyunk. Mi még álmodtunk a szabadságról, és tettünk is érte ezt-azt, egykoron. Még voltak régi vágású tanáraink, volt identitásunk, hazánk, s nem zavart, hogy minek is születtünk. S dúdoltuk, mély átéléssel:
„Születtem Magyarországon, nyolcvanhét éves vagyok, / fejemben összekeveredtek féldecik s kormányzatok, / neveltek hazaszeretetre, hittem az Istenben is. / Harcoltam két háborúban, túléltem az Istenbe is. / Elhagytam, kérném, vagy harminckilenc asszonyt, / s vagy kétannyi elhagyott, / tankcsapdába hugyoztam, ettem lótetemet / és mégis itt vagyok.”

Mély átéléssel, mondom… s tovább:

„Fiamból idegbeteg lett, nem bírta a váltásokat / és elnézem az unokámat, látom, hogy gyönge alak, / hogy lesznek ezek túlél?k, valami itt korcsosul, / kérdezném, hogy száz év múlva ki tud majd itt magyarul? / És ahogy magukat nézem, egyik sem betonkemény, / hát elszállnak az els? szélre, / mi lesz így, kérdezem én?”

Nem, soha nem ismertünk ebben önmagunkra. Annál inkább az utánunk jöv?kre. Sajnálom. Csak azt nem értem, vajon mi hoztuk el azokat a pehelykönny? id?ket, melyek megszülték a mindenmentes szójalatték és a genderkretének világát? Mert valóban: valami itt korcsosul, a pehelykönny? id?kben. S mikor jönnek majd megint az er?s emberek? Megéljük még az újbóli könny? id?ket, a most készül?d? rettenetek után?

S mit is akarnak ezek? Hersegve szívni, ontani a vért, s átoperáltatni magukat. Az átoperálást büszkén, fennhangon, a vérontást sunyin, gyáván, aztán letagadva. S itt érkezünk el (és vissza) Jámbor Andráshoz, a Szikra Mozgalomhoz (Lenin, pfuj) és a Mércéhez. Ezek most mind elhatárolódnak. Ott se voltak. Nem is értik. „Tolsztoj a mi Bibliánk” – mondja az egyik, és nem szakad le az ég.

Ezek már akkor hazudtak, amikor megszülettek – figyelj csak, így: „S ha száját tátja a gyerek / és fölnéz rád, vagy pityereg – / ne d?lj be néki, el ne hidd, / hogy elkábítják elveid! / Nézz a furfangos csecsem?re: / bömböl, hogy szánassa magát, / de míg mosolyog az eml?re, / növeszti körmét és fogát.”

Jámborék most bömbölnek épp, s mosolyognak a kommunista eml?kre. Igazán nehéz id?ket, kevésbé nehéz id?ket, de még (meg)könnyebbült id?ket sem éltek meg soha. Így és ezért lett bel?lük az, ami. Megannyi felesleges szörnyeteg.

A továbbiakban majd idézetek következnek. Csupa idézet a Mércér?l, a hozzá kapcsolódó Tett cím? anarchista-kommunista pöcéb?l, valamint a Rednews.hu cím?, talán félillegalitásban m?köd?, igazi bolsevik, Lenin-fiú-gy?jt? portálról. Ezek egymással összefüggenek, egymásra mutatnak, egymást idézik, egymást licitálják túl és egymást hergelik az er?szak dics?ítésében és elkerülhetetlenségének igenlésében. Most pedig ártatlan pofával tolsztojánusnak hazudják magukat – mialatt oktalan és vadállati gy?löletük magasan felülmúlja akárhány neonáci oktalan gy?löletét.

Ez manifesztálódott most Budapest utcáin, amikor importált elvtársaik (Németországból – hát honnan máshonnan! – és Olaszországból) itthoni segít?ik hathatós közrem?ködésével ártatlan embereket vertek össze az utcán.

Az egyik a trafikjába ment dolgozni. B?ne az volt, hogy katonai gyakorlónadrág volt rajta. Másikuk zenész, felismerhetetlenségig összeverve. Aztán három lengyel turista következett, majd egy német és egy magyar pár. Cserny Józsefék járták az utcákat, s patkányként támadtak. Mindezt pedig megel?zte, megalapozta Jámborék és orgánumaik tevékenysége. Lássuk, hogyan!

(Folytatjuk)

Bayer Zsolt - www.magyarnemzet.hu

Ajánló